

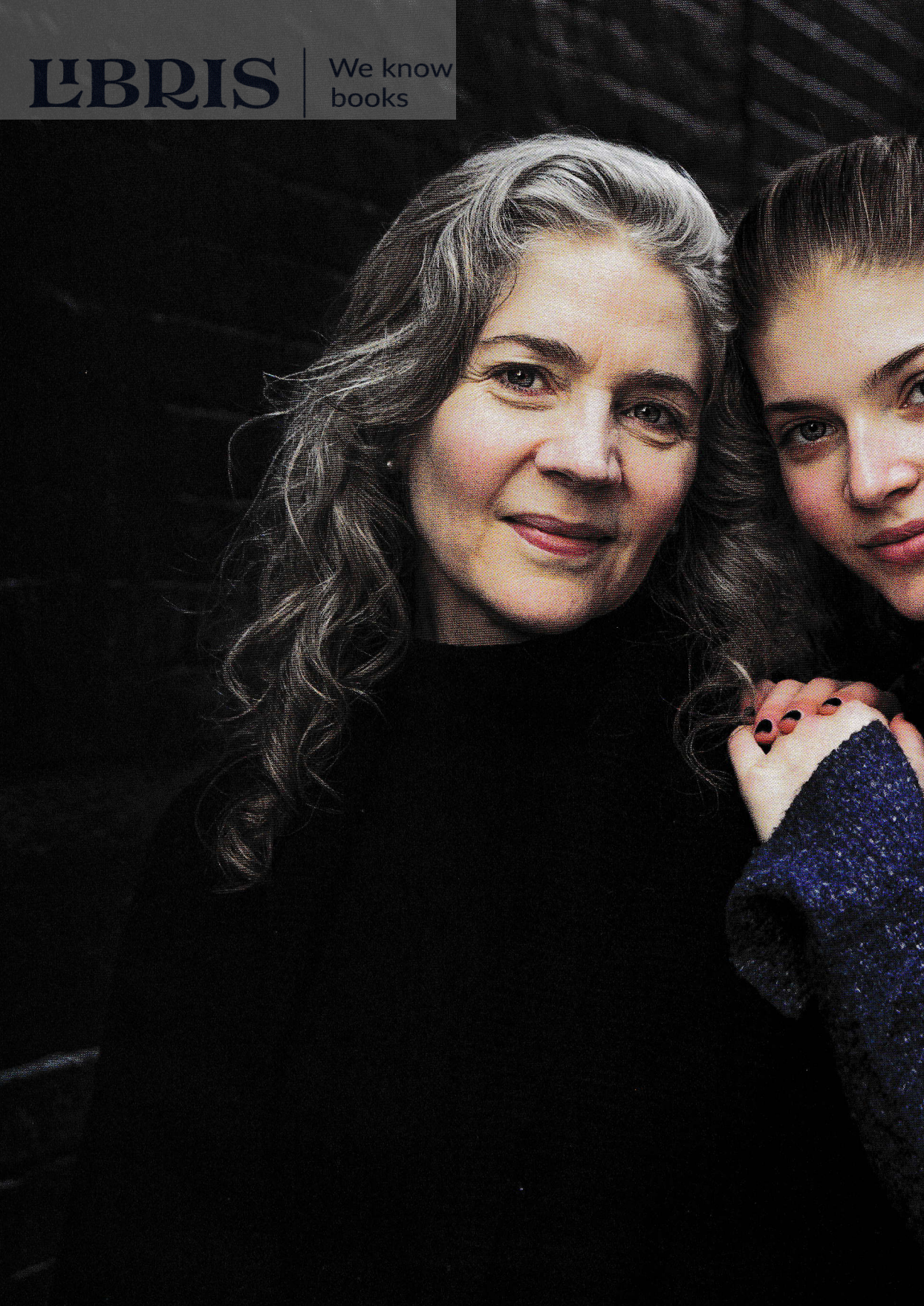
LBRIS

We know
books

ATLASUL FRUMUȘEȚII

LBRIS

We know
books

LBRIS

We know
books

ATLASUL FRUMUSEȚII

Femeile lumii în 500 de portrete

MIHAELA NOROC

Traducere din engleză de
Andreea Niță și Iulia Vladimirov

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

LBRIS

We know
books

Vă mulțumesc că ați ales să călătoriți alături de mine. Eu sunt Mihaela Noroc și mă puteți vedea în partea din spate a motocicletei din imagine. Această călătorie plină de culoare vă va purta în peste 50 de țări, grație celor 500 de fotografii din album, reprezentând atâtea femei minunate. Ne vom bucura împreună de fascinanta lume care ne înconjoară, dar, mai întâi, să ne întoarcem în punctul de unde a început totul.

M-am născut în 1985, la Chișinău, într-o familie de români. În 1991 m-am mutat alături de părinți la București, unde mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții. Am bine întipărită în minte prima zi de școală din cartierul Tei și lumea nouă pe care o descopeream, cu temeri și speranțe.

Anii '90 au fost foarte dificili pentru cei mai mulți români, cu atât mai mult pentru noi, care veneam de peste Prut și o luam de la zero. Așa se face că ai mei aveau mari dificultăți financiare și ne mutam adesea. Aproape în fiecare an mergeam la altă școală din București, schimbam cartierul în care locuiam și îmi făceam prieteni noi. Atunci nu-mi plăcea deloc că trebuia să las în urmă un grup de prieteni și să-mi fac alții, că trebuia să ne mutăm dintr-un apartament în altul, dar mai târziu mi-am dat seama că aceste schimbări dese mi-au oferit posibilitatea de a mă adapta ușor mai târziu, în timpul călătoriilor prin lume.

Tata este pictor, așa că mi-am petrecut copilăria înconjurată de tablourile lui și de bogăția culorilor de pe pânză. Când am împlinit 16 ani, mi-a făcut cadou un aparat de fotografiat mai vechi. Nu îndrăzneam să ies pe stradă și să le fac poze necunoscuților, drept care primele modele au fost mama și sora mea. Așa am început să le fotografiez pe femei, într-un mediu natural și autentic. Noaptea, când ai mei dormeau, baia îmi aparținea: o transformam într-o cameră obscură unde dezvoltam fotografiile.

După anii de liceu petrecuți la Școala Centrală din București, a urmat admiterea la secția Foto-Video din cadrul UAB. La examen nu m-am făcut prea mult remarcată și astfel am ajuns pe locurile cu plată. Am încercat și la UNATC, secția de imagine de film, dar am picat. Așa că am rămas la Foto-Video, deși taxa era o povară pentru posibilitățile mele.

Erau anii erei digitale, când toată lumea cumpăra aparate foto, iar eșecurile m-au făcut să mă gândesc că nu e nevoie de un nou artist mediocru. Așa că am renunțat la pasiunea mea imediat ce-am terminat facultatea, fără ca măcar să-mi dau licența. Am început să lucrez în alte domenii, doar pentru bani, fără a dobândi însă împlinirea pe care mi-o doream.

Ani la rând am simțit că nu eram la locul potrivit, fără să am puterea de a găsi o soluție. Singura mea satisfacție era că în vacanțe călătoream cu rucsacul în spate în diverse colțuri ale lumii alături de soțul meu. El e cel care mi-a insuflat pasiunea de a călători. Într-una dintre aceste vacanțe am ajuns în Etiopia și-atunci, în 2013, s-a schimbat totul.

Luasem aparatul foto cu mine, ca oricare alt turist, pentru că de ani buni nu mă mai consideram fotograf.

Îndată ce-am pășit în Etiopia, am rămas profund impresionată de femeile pe care le-am văzut acolo. Unele dintre ele locuiau în triburi, purtându-și nuditatea la fel de natural ca strămoșii lor, în urmă cu sute de ani. Altele făceau parte din comunități conservatoare, având capul acoperit. Am văzut de asemenea, în marile orașe, și femei care se adaptaseră stilului de viață modern.

Majoritatea aveau de înfruntat o mulțime de greutăți și munceau pe brânci, fiind nevoite să facă față și discriminării impuse de gen. Cu toate acestea, străluceau precum stelele – erau demne, puternice și frumoase.

Dacă într-o singură țară pot exista atâta frumusețe și diversitate, oare cum o fi în restul lumii? m-am întrebat. Mi-am dat seama că minunatele femei de pe planeta noastră au nevoie de mult mai multă atenție, și că frumusețea adevărată e dincolo de ceea ce ne oferă mass-media. Atunci am început să visez din nou; am găsit puterea de a ieși din zona mea de confort, de a renunța la locul de muncă și de a mă întoarce la fotografie. Am început să călătoresc, să fac fotografii și, încetul cu încetul, mi-am redobândit încrederea în mine însămi.

Într-o primă etapă, *Atlasul frumuseții* a fost un proiect personal, susținut din niște economii strânse de-a lungul anilor, care nu era cunoscut decât în România. Călătoream cu bani foarte puțini, cu rucsacul în spate, strecurându-mă printre localnici în dorința de a le înțelege cultura.

După o vreme, proiectul a devenit cunoscut în toată lumea prin rețelele de socializare, lucru la care nu mă așteptam. Milioane de oameni se uitau la fotografiile mele, iar căsuța de e-mail s-a umplut de mesaje din toate colțurile planetei. Uneori eram recunoscută pe stradă. Unii trecători îmi mulțumeau, spunându-mi că i-am ajutat să le vadă pe femei din altă perspectivă. Am fost cu atât mai bucuroasă cu cât nu numai femeile, ci și bărbații erau interesați de inițiativa mea.

Aveam un nou scop: trebuia să muncesc mai mult, să caut mai departe diversitatea și să găsesc povești aparte, ca să pot transmite un mesaj cât mai puternic. Oameni din toată lumea au început să facă mici donații ca să pot continua proiectul, care să rămână independent.

În călătoriile pe care le-am făcut datorită proiectului am avut ocazia să trăiesc momente minunate, dar m-am confruntat și cu situații pe muchie de cuțit. Am ajuns în apropierea unor zone de război și am străbătut mahalale întunecate. Am înghețat, mi-a fost cald, am trăit emoții intense. Am rămas fără bani și m-am îmbolnăvit, departe de confortul de acasă. Totuși, faptul că am întâlnit atâtea femei nemaipomenite m-a ajutat să-mi continui drumul cu același entuziasm.

Au fost sute de femei care n-au acceptat să-mi pozeze, și am văzut cum discriminarea și presiunea societății cântăreau greu în luarea deciziilor. Unele dintre ele erau, pur și simplu, prea speriate ca să se lase fotografiate, deși le-ar fi plăcut. Altora le lipsea încrederea. Oricum, le sunt recunoscătoare tuturor femeilor pe care le-am întâlnit, indiferent că au spus „da” sau „nu” proiectului meu. Uneori petreceam împreună câteva secunde, alteori câteva ore, însă de la toate am avut ceva de învățat.

Aceste femei m-au ajutat să devin ceea ce sunt astăzi. Din fiecare întâlnire am învățat să fiu un om mai bun și să văd frumusețea peste tot, nu doar la suprafață. Atunci când fac fotografii, folosesc întotdeauna lumina naturală, încercând să creez o atmosferă plăcută și să surprind acel moment unic când o femeie capătă încredere în omul din fața ei, ca să-i captez privirea și frumusețea interioară.

Când spun „frumusețe” mă gândesc la altfel de frumusețe decât cea pe care o vedem mereu în mass-media, și care ține mai degrabă de atracție sexuală și de obținerea unui profit.

Dacă veți căuta pe Google sintagma „femeie frumoasă”, o să dați mai ales peste imagini cu femei seducătoare, guri și buze senzuale, mâini care dau deoparte părul răvășit și trupuri mai degrabă goale. În cartea mea veți descoperi că frumusețea este mult mai mult decât atât.

Cred că a fi frumos înseamnă a fi tu însuși, natural și autentic; înseamnă să-i lași pe oameni să te cunoască cu adevărat. În epoca în care trăim, nu e întotdeauna ușor, fiindcă femeilor li se cere să arate și să se poarte într-un fel anume. În unele locuri, femeile sunt obligate să stea retrase și să-și acopere aproape în întregime corpul. În alte părți, dimpotrivă, este foarte important ca o femeie să atragă privirile. Până la urmă, fiecare femeie ar trebui să aibă libertatea de a decide cum își dorește să fie văzută și să-și pună în valoare frumusețea fără să se supună unor norme exterioare.

Până la urmă frumusețea nu are o definiție. E în fiecare dintre noi și trebuie doar să o descoperim.

Mai mult decât atât, frumusețea, așa cum o percep eu, ne poate învăța toleranța, sinceritatea și bunătatea, iar lumea în care trăim are nevoie de aceste valori mai mult ca niciodată.

Această carte vă va purta în locuri extrem de diverse. Am călătorit prin Afganistan, Iran, Irak, am ajuns în Coreea de Nord și în Statele Unite, în Franța și în Brazilia. Așa am înțeles că, deși suntem foarte diferiți, există o legătură profundă, care unește toate ființele omenești. Până la urmă, facem cu toții parte din aceeași familie minunată. N-ar trebui să ridicăm ziduri pornind de la gen, etnie, culoarea pielii, orientare sexuală sau religie, ci să găsim modalități de a ne apropia unii de alții – femei și bărbați –, ca să trăim într-o lume mai bună.

Sper ca această carte să creeze legături noi între oameni. Haideti să începem călătoria!

NEW YORK, SUA

ISTANBUL, TURCIA *(sus)*

„N-am încercat niciodată să-l ascund. L-am văzut întotdeauna ca pe un lucru care mă face specială.” Burcu vorbind despre semnul ei din naștere și arătând cât de important e să fii tu însăși.

CHICHICASTENANGO, GUATEMALA *(în dreapta)*

Maria vindea legume în piața din micul său oraș. S-a rușinat de îndată ce mi-a văzut aparatul foto.

LBRIS

We know
books

ADDIS ABABA, ETIOPIA

Am întâlnit-o pe Samira în cafeneaua celei mai bune prietene ale sale. Ea e musulmană, iar prietena ei e creștină. În timpul călătoriei mele prin această țară uluitoare am văzut multe prietenii frumoase, care rezistau indiferent de religie. Totuși existau multe conflicte provocate de diferențele etnice. Asta m-a făcut să înțeleg că întotdeauna vor fi inventate pretexte care să ne dezbine. Dacă nu va fi religia, va fi etnia, dacă nu etnia, atunci poate culoarea. Privirea senină a Samirei mă face să sper că oamenii cu inima deschisă, ca a ei, vor transforma această lume într-un loc mai bun.

MUMBAI, INDIA

Anaisha face parte din comunitatea parșilor, urmași ai adepților zoroastrismului imigrați în India în urmă cu mai mult de 1.000 de ani și grupați ulterior în jurul templelor lui Zoroastru. Am fotografiat-o pe Anaisha în fața frumoasei sale case, într-o zonă elegantă a orașului, locuită îndeosebi de parși, care respectă vechile tradiții, fiind în același timp conectați la ritmul vieții contemporane.